

ZUSAMMENFASSUNG

Der wichtigste Zweig der griechischen Landwirtschaft ist der Weizenbau. Leider ist der durchschnittliche Hektarertrag noch sehr niedrig (6.2 - 9.3 dz/ha in den Jahren 1927-1935). Durch bessere Bodenbearbeitung (tieferes Pflügen bis 20 cm.), richtige Fruchtwechselwirtschaft, Auswahl frühreifer Sorten, intensive Düngung und besonders durch Drillsaat in Verbindung mit Hackkultur können die Folgen des ungünstigen griechischen Klimas (grosse Winterfeuchtigkeit, plötzliche und langandauernde Frühjahrs-Dürreperioden, starke Unkrautentwicklung usw.) wesentlich herabgemindert werden.

Die äusserst günstigen Ergebnisse der Weizen-Hackkultur in Verbindung mit Düngung konnten, ebenso wie in den vorangegangenen 5 Jahren, auch im Anbaujahr 1935-36 festgestellt werden.

98 landwirtschaftliche Beamte der Société Anonyme Hellénique de Produits et Engrais Chimiques legten in 32 verschiedenen Gebieten Griechenlands auf 81.7 ha Weizenversuche mit Hackkultur an. In diesen Versuchen wurden im Durchschnitt geerntet:

	Saatmenge	Kornertrag
Hackkultur mit Düngung:	100 kg/ha	17.9 dz/ha
Breitsaat ohne Düngung:	140 » / »	9.3 » / »

Der Mehrertrag betrug also 8.6 dz/ha. Ausserdem wurden noch 40 kg/ha Saatgut erspart, wodurch ein Teil der Ausgaben für das Hacken gedeckt wurde.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.—*Ἡ τεκτονικὴ θέσις τοῦ συστήματος τῶν σχιστολίθων τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν δυτικὴν ζώνην αὐτοῦ, ὑπὸ Γεωργίου Μαρίνου. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Κ. Ζέγγελη.*

Ὡς σύστημα τῶν «σχιστολίθων τῶν Ἀθηνῶν» χαρακτηρίζεται σύνολον ἰζημάτων ποικίλης φύσεως, ὅπως ἀργιλλικοὶ σχιστόλιθοι, γραουβᾶκαι, μαργαίικα πετρώματα καὶ ἀσβεστολιθικὰ τράπεζαι κατὰ τόπους, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὸ ὑπόβαθρον τοῦ λεκανοπεδίου τῶν Ἀθηνῶν. Περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς τεκτονικῆς τοποθετήσεως τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἔχουν διατυπωθῆ πολλὰ γνῶμαι, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔχει κατὰ μέγα μέρος τὴν αἰτίαν του εἰς τὸ ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ δὲν συναντῶνται τὰ ἀναγκαῖα ἀπολιθώματα καὶ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον καλύπτεται ἀπὸ ἀποθέσεις τοῦ Νεογενοῦς καὶ Τεταρτογενοῦς.

Κατὰ τοὺς Sauvage, Gaudry, Bittner Neuwayr οἱ Ἀθηναῖκοι σχιστόλιθοι εἶναι Κρητιδικῆς ἡλικίας μεταπίπτοντες ὀριζοντίως εἰς τοὺς μεταμορφωμένους σχιτο-

* GEORG MARINOS. — Die Tektonische Lage des Athener - Schiefersystems in seiner westlichen Zone.

λίθους τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ Πεντελικοῦ. Κατὰ τὸν Bücking¹ καὶ Lepsius² δὲν ἔχουν οὐδὲν κοινὸν μὲ τοὺς τελευταίους. Κατὰ Lepsius εἶναι Κρητιδικῆς ἡλικίας, ὑποκειμένοι κανονικῶς τῶν ἀσβεστολίθων τῶν λοφῶν τῶν Ἀθηνῶν (Λυκαβηττός, Ἀκρόπολις) ἢ τοποθέτησις ὅμως αὐτὴ ἀπὸ πολλοῦ ἔχει ἐλεγχθῆ ὡς οὐχὶ ἀκριβής³.

Κατὰ τὸν Νέγγρη⁴ οἱ σχιστόλιθοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀποτελοῦν σχηματισμὸν μιᾶς μόνον ἐποχῆς, ἀλλὰ εἶναι εἰς τὴν βᾶσιν Τριαδικῆς ἡλικίας καλυπτόμενοι ἀσυμφώνως ἀπὸ ἰζήματα τοῦ Τιτονίου, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ καλύπτονται ἀσυμφώνως ὑπὸ Κρητιδικοῦ.

Κατὰ τὸν Deperet⁴ ἡ σύνδεσις τῶν σχιστολίθων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἀσβεστολίθων τῶν Τουρκοβουνίων δὲν εἶναι κανονικὴ, ἀλλὰ ἰδιόρρυθμος, ὡς ἀποτέλεσμα λεπιδοειδοῦς πτυχῆς.

Ὁ C. Renz⁵ βασιζόμενος ἐπὶ τῶν πορισμάτων τῶν ἐρευνῶν του εἰς τὴν Πάρνηθα ἔκλινε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς σχιστολίθους ἡλικίαν Ἀνθρακικὴν, κατόπιν ὅμως ἐδέχθη αὐτοὺς ὡς Κρητιδικούς.

Κατὰ τὸν Kober⁶ ἡ ἡλικία τοῦ ἀναφερομένου συστήματος εἶναι Κρητιδική, ἀποτελεῖ δὲ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου ἀσβεστολίθου τοῦ Ἀλεπτοβουνίου (c₁ κατὰ Lepsius) τεκτονικὸν κάλυμμα ἐπωθήσεως ἐπὶ τῶν στρωμάτων τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ καλύπτεται ὑπὸ δύο τουλάχιστον καλυμμάτων (Βοιωτικὴ σειρὰ), τοῦ ἀσβεστολίθου τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἡλικίας Ἰουρασιακῆς, καὶ τοῦ ἀσβεστολίθου τῶν Τουρκοβουνίων ἡλικίας Νεοκρητιδικῆς.

Ὅλαι ὅμως αἱ μελέται καὶ μάλιστα αἱ νεώτεραι ἐξετάζουσι τὴν ἀνατολικὴν καὶ κεντρικὴν ζώνην τοῦ συστήματος, δηλ. τὴν συσχέτησιν αὐτοῦ πρὸς τὰ στρώματα τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τοὺς ἀσβεστολίθους τῶν Ἀθηναϊκῶν λόφων. Λεπτομερεστέρα χαρτογράφησις τῆς δυτικῆς ζώνης, ὅπου οἱ σχιστόλιθοι ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰ

¹ BÜCKING Über die Lagerungsverhältnisse der älteren Schichten in Attika. — Sitzungsberichte der Kön. Preuss. Akad. der Wiss. Berlin, 1884, T. 39.

² LEPSIUS R. Geologie von Attika. — Berlin 1893.

³ Κατὰ Lepsius ἐπίσης οἱ ἀθηναϊκοὶ σχιστόλιθοι ἐξαπλοῦνται ἐξ ὀλοκλήρου τῆς Ἀττικῆς μὲ βαθμιαίαν πρόοδον μεταμορφώσεως πρὸς ἀνατολὰς (Λαυρεωτικὴ).

⁴ NEGRIS PH. Sur l'âge des schistes d'Athènes. — *Comp. Rend. de l'Ac. d. Sc.* — Paris 1912. — NEGRIS PH. Roches Crystallophyliennes et tectonique de la Grèce. Athènes 1915 καὶ 1919.

⁵ RENZ C. Die Geologie Griechenlands. I. Teil Stratigraphische Untersuchungen in Griechischen Mesozoicum und Paläozoicum. Jahrb. d. K. K. Geolog. Reichsstat 1910, 60, 3.

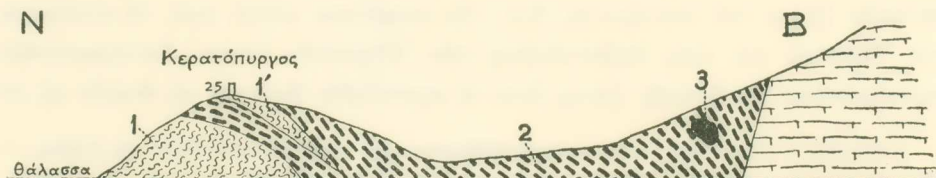
⁶ KOBER L.—Beiträge zur Geologie von Attika. — Sitzungsber. d. Akad. d. Wiss. in Wien. Mathem. naturw. Klasse. Abt I, 138 B, 7 Heft, 1929.

πετρώματα τούς ὄρους Αἰγάλεω δὲν ἔχει δημοσιευθῆ. Τὰ πρῶτα πορίσματα τῶν ἐρευνῶν μου ἐπὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἐκθέτω κατωτέρω.

Ἡ δυτικὴ ζώνη τῶν σχιστολίθων τῶν Ἀθηνῶν ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῶν ἀνατολικῶν προπόδων τοῦ Αἰγάλεω. Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν οἱ σχιστόλιθοι καὶ τὰ πρὸς δυσμὰς ὄρια αὐτῶν καλύπτονται ἀπὸ τὰς νεογενεῖς καὶ τεταρτογενεῖς ἀποθέσεις, ἀναφαινόμενοι μόνον εἰς τινὰς τῶν χαραδρῶν καὶ εἰς τούς παρὰ τὸ Χαϊδᾶρι καὶ ὀλίγον νοτιώτερον αὐτοῦ λοφίσκους (βλέπε χάρτην). Ἀποτελοῦν ζώνην παράλληλον πρὸς τὸν Αἰγάλεω (BBA), συνίστανται δὲ ἀπὸ ἀργιλλικὸν ἀσβεστιτικὸν ψαμμίτην καὶ ἀργιλλικὸν σχιστόλιθον μὲ ὀλίγον μωσχοβίτην. Ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς δυσμὰς παρεμβάλλοντα ἐντὸς αὐτῶν τράπεζας ἐκ μελανοφαίου ἀδρομεροῦς ἀσβεστολίθου (λοφίσκοι παρὰ τὴν Ἰερὰν ὁδὸν) καὶ κατόπιν μαῦραι μᾶργαι καὶ σχιστόλιθοι, ἀδρομερεῖς ἀσβεστόλιθοι καὶ τέλος μεταπίπτουν εἰς ἰωδιζούσας, πρασιניζούσας καὶ τεφροκιτρίνους μᾶργας.

Ἡ βορειότερα ἐμφάνισις τῶν σχιστολίθων εἶναι εἰς τούς πρόποδας τοῦ Αἰγάλεω ἔναντι τοῦ Καματεροῦ. Ἐκεῖ οἱ σχιστόλιθοι ὑπὸ μορφήν ψαμμιτῶν καὶ κοινῶν σχιστολίθων ἔρχονται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ ἀσβεστολίθου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον τὸν Αἰγάλεω καὶ ὑπέγκεινται αὐτοῦ. Νοτιώτερον καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ζώνης, ὑπέγκεινται τῶν Κρητιδικῶν ἀσβεστολίθων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τούς προβούρους καὶ ἐν μέρει τὰς κλιτεῖς τοῦ Αἰγάλεω πρὸς τὸ Λεκανοπέδιον τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Κρητιδικοὶ αὐτοὶ ἀσβεστόλιθοι τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγάλεω ἀποτελοῦνται κατὰ Βορεάδην¹ ἀπὸ πλακώδεις παλαιοκρητιδικούς τοιοῦτους μὲ ποικίλα ἀπολιθώματα καὶ

Τομὴ 1.—1. Συμπαγῆς ἀσβεστόλιθος μὲ ρουδιστάς (Σενόνιον); Ἡ ταινία 1' συνεννοῖται πρὸς Δ. μὲ τὸ 1, ἀποσφηνουμένης τῆς μεταξύ αὐτῶν ζώνης τοῦ πλακώδους ἀσβεστολίθου.—2. Πλακώδεις μαργαῖκοι ἀσβεστόλιθοι μὲ ἀπολιθώματα γαστεροπόδων καὶ ἐλασματοβραγχίων.—3. Περιδοτῖται. Πρὸς Β. ὁ Τριαδικὸς ἀσβεστόλιθος.

ἀπὸ μαύρους συμπαγεῖς μὲ ρουδιστάς τοῦ Νεοκρητιδικοῦ. Δεῖγμα ρουδιστοῦ ἐκ μαύρου συμπαγοῦς ἀσβεστολίθου τοῦ Κερατοπύργου ἀνήκει κατὰ τὸν κ. Kühn τὸ πιθανότερον εἰς *Radiolites angeiodes* τοῦ Ἀνωτέρου Σενονίου.

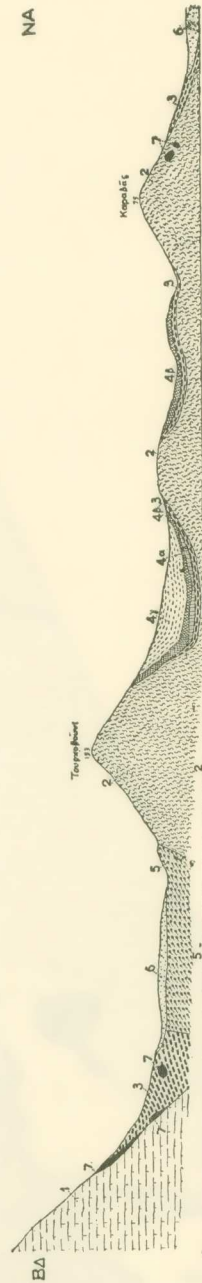
Πρὸς δυσμὰς οἱ Κρητιδικοὶ ἀσβεστόλιθοι ἔρχονται εἰς ἀσύμφωνον ἐπαφὴν, ὅτε οἱ μὲν, ὅτε οἱ δέ, μετὰ τῶν Τριαδικῶν ἀσβεστολίθων, εἰς τὰς νοτιωτέρας μάλιστα

¹ ΒΟΡΕΑΛΟΥ Γ.—Αἰγάλεω Μεγάλῃ Ἑλλην. Ἐργονκλοπαιδεῖα. Ἀθήναι, 1.—ΒΟΡΕΑΛΟΥ Γ.—Ἡ γεωλογία τῆς Σαλαμῖνος Δ' Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Παλαιοκρητιδικοῦ. Πρακτ. Ἀκ. Ἀθηνῶν, 2, 1927, σ. 337.

έμφανίσεις κατά μήκος τής έπαφής ταύτης υπάρχει λεπτοτάτη παρεμβολή περιδοτίτου¹ (Εικ. 1), δευτερογενώς τοποθετηθεΐσα κατά γενομένην μετακίνησην του Κρητιδικού επί του Τριαδικού. Άξιοσημείωτον είναι ότι εις τινας εκ των νοτιωτέρων ιδία έμφανίσεων, ως π. χ. ΒΔ του Τουρκοβουνίου και εις τον Κερατόφυργον, παρετήρησα σαφώς (τομή 1) ότι οι υπό του κ. Βορεάδου καθοριζόμενοι ως Παλαιοκρητιδικοί πλακώδεις άσβεστολίθοι υπέρκεινται των συμπαγών ρουδιστοφόρων. Ο λεπτομερής καθορισμός των άπολιθωμάτων θα έπιτρέψη μόνον να καθορισθής άκριβώς κατά πόσον πρόκειται περι τεκτονικής άναστροφής των στρωμάτων ή περι κανονικής θέσεως αυτών.

Εις τήν έπαφήν των Κρητιδικών άσβεστολίθων του Αιγάλεω και του συστήματος των σχιστολίθων των Άθηνών και δη τής κατωτέρας αυτών βαθμίδος (μαργαϊκής) παρεμβάλλεται ζώνη λατυποπαγών σχηματισμών. Τα λατυποπαγή αυτά παρατηρούνται καλλίτερον εις τους άνατολικούς πρόποδας των προβούνων του Αιγάλεω, παρά το Χαϊδάρι, Προφ. Ήλία και Κορυδαλλον (Εικ. 2). Ο Κρητιδικός άσβεστολίθος έντελώς έν συνεχεία μεταπίπτει εις λατυποπαγές με μεγάλας λατύπας, κατ' άρχάς εκ μόνου του ίδιου άσβεστολίθου, κατόπιν δε και με λατύπας άλλου άσβεστολίθου μάργης και άλλων άργιλικών ίζημάτων. Έφ' όσον προχωρούμεν προς τους σχιστολίθους, τó λατυποπαγές καθίσταται πλέον λεπτομερές, παραμένον πάντοτε άσβεστολιθικόν με σπανίας ψηφίδας χαλαζίου, άλλ' εις μεγαλύτεραν έκτασιν. Τα άκριβη όρια του λατυποπαγοϋς είναι αδύνατον να καθορισθοϋν λεπτομερώς.

Οι Άθηναϊκοί σχιστόλιθοι υπό τυπικήν μορφήν παρουσιάζονται άμέσως ΝΑ του Τουρκοβουνίου και δια μέσου αυτών αναδύονται οι όμαλοι λόφοι του Καραβά. Οϋτοι άποτελοϋν μικρά βραχυαντίκλινα, τεκτονικούς δόμους κατά Haug² άποτελούμενοι εκ συμπαγοϋς άσβεστολίθου, έν τω όποίω διέκριναν παρά τα λατομεΐα μεγάλας τομάς παρα-

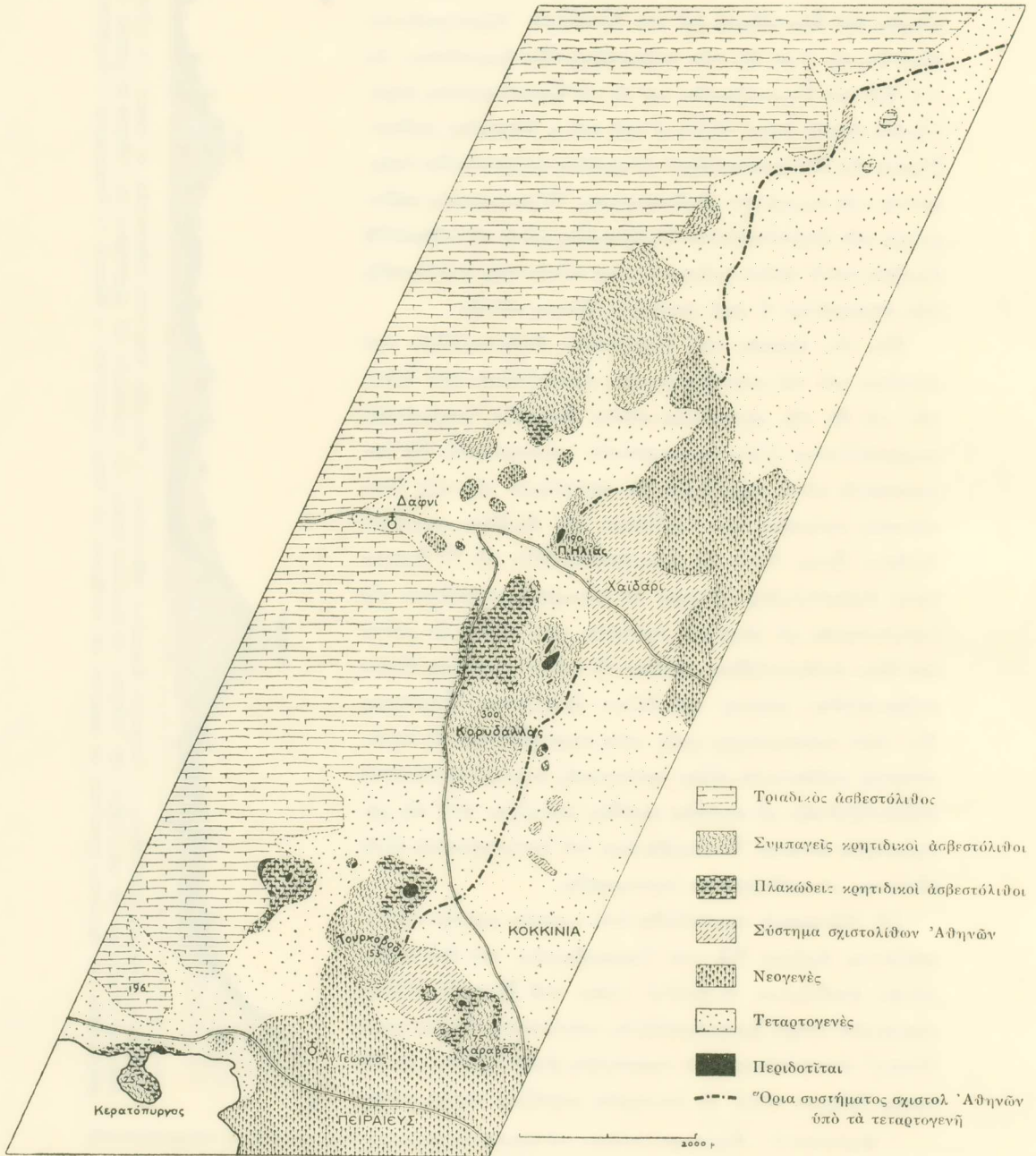

Τομή 2.— 1. Τουρβιδίτις— 2. Συμπαγείς Κρητιδικοί άσβεστολίθοι— 3. Πλακώδεις Κρητιδικοί άσβεστολίθοι και μάργαι— 4α λατυποπαγές υπό τó σύστημα των σχιστολίθων των Άθηνών— 4β Κατωτάτη βαθμίδα του συστήματος των σχιστολίθων των Άθηνών εκ μαργών και άσβεστολίθων— 4γ Αργιλικοί σχιστόλιθοι και ψαμίται του συστήματος των Άθην. σχιστολίθων— 5. Νεογενής— 6. Τεταρτογενής— 7. Περιδοτίται.

¹ ΜΑΡΙΝΟΥ Γ.—Περίπτωσης γενέσεως του όρικτου γλαυκοφανοϋς άνευ κανονικής ή πνευματολυτικής μεταμορφώσεως. Πρακτ. Άκαδ. Άθηνών, 11, 1936, σ. 107.

² HAUG E.—Traité de Géologie Paris 1911, 1.

ΓΕΩΛΟΓΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΡΟΠΟΛΩΝ ΤΟΥ ΑΙΓΑΕΩ.

Εικ. 1. — Φωτογραφία τῆς ΝΑ κλιτύος τοῦ Αἰγάλεω ἔναντι τοῦ Τουρκοβουνίου. Κρ = Κοημιτικοὶ πλακώδεις ἀββεσιόλιθοι, Τρδ = τριαιδικὸς ἀββεσιόλιθος, Π = περιδοσίτης.

Εικ. 2. — Φωτογραφία τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Κορινθαίου. Κρα = Κοημιτικὸς ἀββεσιόλιθος, σχ. αθ. — Σχιιστόλιθοι Ἀθηνῶν, λα = ξώνη τοῦ λατυπολαγοῦς.

μορφωμένες μαύρων ρουδιστών και καλυπτόμενοι από πλακώδες άσβεστολίθους, οίτινες συναντώνται εἰς τινὰ μέρη καὶ ἐντὸς αὐτῶν. Ὑπεράνω μερικῶν ἐκ τῶν λόφων τούτων διακρίνονται αἱ μαῦραι καὶ ἰωδιζουσαι μάργαι. Εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν δὲν παρετήρησα τὸ λατυποπαγές, ἀν καὶ εἰς ἐλάχιστα σημεῖα εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλυφθῆ, ἐσημείωσα ὅμως τὴν θέσιν αὐτοῦ, κατ' ἀναλογίαν, εἰς τὴν τομὴν 2.

Διὰ τὴν γένεσιν τοῦ λατυποπαγοῦς θὰ θεωρήσωμεν δύο ὑποθέσεις. Ἡ μία ὅτι εἶναι πρῶτος σχηματισμὸς θαλασσίας ἐπικλύσεως (transgression) ἐπὶ τῶν Κρητικῶν ἀσβεστολίθων, πρὸ τῆς ἀποθέσεως τῶν ἀθηναϊκῶν σχιστολίθων. Ἡ δευτέρα ὅτι πρόκειται περὶ τεκτονικοῦ λατυποπαγοῦς σχηματισθέντος κατὰ γενομένην δευτερογενῆ μετακίνησιν τοῦ συστήματος τῶν Ἀθηναϊκῶν σχιστολίθων ἐπὶ τῶν ἀσβεστολίθων τοῦ Αἰγάλεω. Ἡ μορφή τοῦ λατυποπαγοῦς καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα γεωλογικὰ στοιχεῖα ἐπιβάλλουν τὴν ἀποδοχὴν τῆς δευτέρας ἐκδοχῆς.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὸ σύστημα τῶν Ἀθηναϊκῶν σχιστολίθων κατὰ τὴν δυτικὴν ζώνην τοῦ εὐρίσκειται εἰς θέσιν ἐπωθήσεως ἐπὶ τῶν Τριαδικῶν καὶ περισσότερον ἐπὶ τῶν Κρητικῶν ἀσβεστολίθων τοῦ Αἰγάλεω. Κατὰ πόσον πρόκειται περὶ περισσοτέρων καλυμμάτων καὶ ποιὰ ἡ ἀκριβὴς ἡλικία τοῦ συστήματος τῶν σχιστολίθων θὰ ἐξαχθῆ κατόπιν τοῦ καθορισμοῦ τῶν παλαιοντολογικῶν εὐρημάτων, τὰ ὅποια συναντῶνται εἰς τὰς ἐντὸς τῶν σχιστολίθων τῶν Ἀθηνῶν ἀσβεστολιθικὰς τραπέζας, εἰς τὸ Κρητικὸν τοῦ Αἰγάλεω καὶ εἰς τοὺς ἀσβεστολίθους τῶν λόφων τῶν Ἀθηνῶν¹, ὡς καὶ τῶν ὀριζόντων εἰς τοὺς ὁποίους ταῦτα ἀνήκουν.

ZUSAMMENFASSUNG

Der Verfasser behandelt die ersten Daten seiner Forschungen auf der westlichen Zone der Athener Schiefer (östlich vom Aigaleon) und kommt zur Schlussfolgerung, dass sich die Athener Schiefer in dieser Region in einer Verschiebungslage auf triassischen - und mehr auf den Kreidekalken des Aigaleon befinden.

¹ Διὰ τοὺς ἀσβεστολίθους τῶν Ἀθηναϊκῶν λόφων ὁ Kober φρονεῖ ὅτι δὲν ἀνήκουν μὲν ὅλοι εἰς τὸν αὐτὸν ὀρίζοντα πρόκειται ὅμως περὶ λεπῶν διαφορῶν ἡλικίας. Νομίζω ὅτι ἡ ἀντιληψὶς τοῦ Κτεναῖ ὅτι οἱ ἀσβεστολίθοι αὐτοὶ ἀνήκουν ὅλοι εἰς τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν, Τουρονίου ἡλικίας, τὸν ὅποιον καθόρισε ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ὑπ' αὐτοῦ εὐρεθέντος *Hippurites giganteus* Douv. var. *Atheniensis* (ΚΤΕΝΑΣ C.—Sur l'âge des terrains calcaires des environs d'Athènes. *C. R. Acad. Scien.* **144**, 1907, p. 697) εἶναι ἡ ὀρθότερα. Εἰς τοῦτο μὲ ἄγει τὸ γεγονός ὅτι ἡ χαρακτηριστικὴ στρωσὶς τοῦ ἀσβεστολίθου τοῦ Λυκαβητοῦ, ἐκ λευκῶν καὶ κυανολεύκων ταινιῶν παρατηρεῖται ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὸ νότιον λατομεῖον τοῦ πρώτου μεγάλου λόφου τῶν Τουρκοβουνίων καθὼς καὶ εἰς τὸ παλαιὸν λατομεῖον τῆς ΝΑ πλευρᾶς τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου. Ἐπὶ πλέον παρετήρησα καὶ συνέλεξα ἀπολιθώματα Ἰππουριτῶν ὁμοίων πρὸς τὸν γνωστὸν, εἰς τὸν λόφον τοῦ Φιλοπάππου (παρὰ τὴν ἀρχαίαν Κοίλην ὁδὸν) ὡς καὶ εἰς τοὺς λόφους ὕψομ. 160, 197, 260 τῶν Πατησίων.